

ŠMINKERKA

ANDREA SEMPL

Prevela
Žermen Filipović

 Laguna

Naslov originala

Andrea Semple
The Make-Up Girl

Copyright © 2004 by Andrea Semple
Translation Copyright © 2005 za srpsko izdanje, LAGUNA

Metu

Lepota je istina

Džon Kits

ZAHVALNICE

Želim da zahvalim Emi, Džilijan, Džudi, Dženi, Paoli i svima u *Pjatkusu*. Polu, Kamili i ostalima u agenciji *Marš*. I naravno, s posebnom nežnošću zahvaljujem svojoj porodici i prijateljima na podršci. Naročito mami, tati, Dejvu, Ketrin, Harviju, Aleksu, Meri, Ričardu, Fibi i Klajvu.

Hvala svim divnim ljudima iz *Harvija Nikolsa* u Lidsu čije mi je poznavanje šminke bilo dragoceno, a naročito Semu sa štanda *MAK*. I takođe, hvala svima koji su mi preko interneta uputili ljubazne reči podrške. Znam da je suviše reći da se zbog svega toga vredí potruditi, ali zaista je tako.

PRVO POGLAVLJE

Trčim a kasnim.

Bukvalno.

Trčim a kasnim. Na ovaj razgovor čekam tri godine – tri *godine* – i trebalo je da budem tamo pre pet minuta. Mislim, kako se to desilo?

Iz stana sam svakako izašla na vreme. Dobro, bilo je na vreme kad sam izašla prvi put.

Onda sam shvatila da sam pocepala čarape. Vratila sam se.

Onda sam shvatila da izgledam kao vampir. Stavila sam malo kreme za potamnjenje.

Onda sam shvatila da bi trebalo da promenim tampon. Za svaki slučaj.

Onda sam shvatila da sam zakasnila na autobus.

Onda sam shvatila da treba da uzmem novac za taksi.

Onda sam shvatila da rupa u zidu (bankomat) ne može da mi pomogne te mi predlaže da pozovem banku koja mi je izdala karticu.

Onda sam shvatila da sam u minusu zbog novih cipela.

Onda sam shvatila da moram da pešačim do tamo.

Onda sam shvatila da će cipele koje su mi rasturile račun da mi rasture i noge. Posebno sada dok kao bez duše trčim ne bih li ipak stigla na vreme.

Evo je.

Dok superbrzo galopiram trotoarom, vidim je.

Direkcija *Kolridž komunikacija*, najveće agencije za odnose sa javnošću van Londona. Šest spratova koji odišu nadom.

Odlučujem da malo usporim. U stvari, to je više stvar fizičke potrebe nego odluke. Ne mogu da dođem do daha, srce hoće da mi iskoči, a stisnuta stopala su mi se smanjila za dva broja otkako sam počela da trčim.

Stajem da ne mogu da me vide iz hola i hvatam se za crnu ogradu.

Dobro, diši duboko.

Misli na nešto lepo. Zatvaram oči i na plaži sam, more se talasa, palme se njišu...

„Daj neki dinar, sestro?“ Otvaram oči i vidim veoma mršavog, slabunjavog dečaka – nema više od šesnaest godina – kako potura plastičnu čašu s novčićima.

„Mmm, da“, kažem dok preturam po tašni tražeći sitniš. Zaista nemam vremena, ali mi je sad potrebna svaka sreća koju mi dobra dela mogu doneti. A i on izgleda tako očajno. „Evo.“

„Super“, kaže zahvalan za bednu paricu koju sam spustila u njegovu čašu.

Osvrćem se ka dečaku dok odlazi povijenih ramena i pokušavam da se priblerem. Ovo je samo razgovor za posao, kažem sebi. Nije pitanje života i smrti.

Razmišljajući tako, uz duboki uzdah popela sam se kamenim stepeništem do obrtnih vrata. Iza stakla vidim hol – a u njemu visoki zastrašujući pult za kojim stoji žena besprekornog izgleda i sva važna telefonira.

More ljudi izlazi iz zgrade – na ručak, pretpostavljam – a ja ih plašljivo propuštam čekajući priliku da se probijem do vrata.

To je to, kažem sebi.

Ovo mi je šansa da sve sredim.

DRUGO POGLAVLJE

U holu počinjem da se znojim. Mislim, zaista da se znojim. Posle maratona na visokim potpeticama i u kostimu, samo mi još to treba. Sauna pred razgovor za posao. Žena besprekornog izgleda za pultom mora da je ludača. Ili to ili i nije ljudsko biće pa joj treba ovakva temperatura da zagreje krv.

Prilazim pultu i čekam da završi telefonski razgovor i da me primeti. Posmatram kako je našminkana. Podloga naneta sprejom da bi bila ravnomerna. Savršeno rumenilo na jagodica-ma. Ni traga od sivih podočnjaka. Sada počinjem da se brinem. Mora da izgledam kao pravo čudo. Mislim, šminka mi inače ide od ruke. Ali jutros sam bila potpuno rasejana. I kladim se da sam stavila previše kreme za potamnjivanje. A i jurnjava mi sigurno nije pomogla.

Žena besprekornog izgleda spušta slušalicu i pogleda me. Procenjuje me brzo, ali kao sudski patolog. Možda sam i paranoična, ali čini mi se da je moja pojava zabavlja. O, ne. O čemu se radi? Da mi se nije ptica pokakila na rame...?

„Ovaj, imam zakazan razgovor.“

„Molim?“, pita, i sad joj više nije zabavno, već je zbunjena.

„Imam zakazan razgovor“, ponavljam trudeći se da i pored nerveze govorim povezano.

„U kojoj kompaniji?“

Kako to misli u kojoj kompaniji? Zar cela zgrada nije njihova? „Ovaj, *Kolridž komunikacije*. Sa Semom Džonsonom.“

„Mislite sa Džonom Sempsonom?“

Sranje. Baš sam guska.

„Da, izvinite. Zovem se Fejt Višart.“ Bar sam to rekla kako treba.

Žena besprekornog izgleda uze telefon i okrenu broj. Posle dve sekunde reče: „Džone, Fejt Višart.“

Gospode. Dakle, Džon Sempson je toliko važan. Nema vremena ni za celu rečenicu.

„Biće ovde za dva minuta“, reče žena besprekornog izgleda, pre nego što je podigla svoje besprekorne obrve i pakosno se osmehnula.

Dobro, sad sam stvarno paranoična.

Sedam pored saksije s biljkom moje visine, za koju se, kad sam je bolje pogledala, ispostavilo da je veštačka. Na stolu ispred mene je nekoliko časopisa. Odupirem se najnovijem broju *Glosa* i uzimam *Pi Ar Vik* pretvarajući se da me zanima.

Sranje, ruke mi se tresu. Dlanovi su mi mokri.

Daj, Fejt. Saberi se.

Pokušavam da se setim svega što sam navela u molbi. Svih tačnih podataka, skoro svih tačnih podataka i potpunih izmišljotina. Ali skroz sam sluđena.

Jesam li ja dobar timski igrač?

Da li sam rekla da sam diplomirala kao druga u klasi ili kao najbolja?

Kakvo ja to iskustvo imam?

Ne vredi. Ravnomerno bubnjanje mog srca sad se ubrzalo do ludačkog bongo ritma. Noge su mi se oduzele, a jezik zalepio za nepce.

Čuje se lift, vrata se pomeraju i otkrivaju visokog, lepo obučenog muškarca koji me probada pogledom.

„Fejt?“, pita glasom tako dubokim da glasne žice mora da su mu u testisima. Pruža ogromnu šaku. „Džon Sempson.“

O, mili bože, on je fantastičan.

Kakvo odelo! Mora da je *Guči* ili tako nešto. Ljubičasta košulja, bez kravate, otkopčana pri vratu, tamna kovrdžava kosa,

samouveren osmeh, i jedno od onih lica kojima pristaje da ostare. Ne mislim kao Hju Hefner, već kao Džordž Kluni.

Dobro, to što je košulja ljubičasta ništa mu ne smeta jer je ovaj muškarac očigledno svestan svoje harizme. Ali, osim toga, on je baš kao muškarci o kojima čitate u onim romanima.

Visok, da.

Tamnokos, da

Zgodan, dvaput da.

Da je ovo devetnaesti vek, sad bih se onesvestila. Onesvestila bih se u sve šesnaest, a on bi me podigao, odjahao sa mnom na vranom pastuvu (šta god vrani pastuv bio) u svoj zamak i iskoristio me i pisao mi ljubavne sonete i onda bismo otišli i otrovali se ili bismo se udavili u jezeru ili podigli revoluciju ili tako nešto...

Sranje, u bunilu sam.

Trebalo je da doručkujem.

Bilo kako bilo, ovo nije devetnaesti vek, a ja moram da nađem posao.

Uspevam dakle da se ne onesvestim.

„Drago mi je“, kažem drhtavim glasom.

Posmatra me i onda se setim: gledaj u oči. Ako hoćeš da ostaviš pravi utisak, onda gledaj onog s kim razgovaraš o poslu pravo u oči.

„Posle vas“, reče on pokazujući glavom ka otvorenim vratima lifta.

Oklevam.

U liftu stoji žena čudnog izgleda i gleda pravo u mene. Žena je svetlonarandžasta i izgleda prestrašeno.

O, sranje.

To je ogledalo.

Skamenjena narandžasta žena sam ja.

Do đavola, koliko sam one kreme stavila? Bočica je obećavala zagasiti, prirodan, blistav ten. Pre će biti radioaktivan. Kako

preplanulost uopšte može biti prirodna u aprilu? U prokletom Lidsu?

I štaviše, počela je da se cedi pored uveta. Sve zbog toga što majka kaže da izgledam anemično.

Nije čudo što se telefonistkinja besprekornog izgleda zlobno smeškala. Ulazim u lift i pokušavam da se setim šta sam tačno napisala u molbi. A tada dobijam osećaj. Slutnju. Kao da će sve poći naopako.

TREĆE POGLAVLJE

Vrata lifta su se zatvorila, a ludi svirač bonga utamničen u mojim grudima i dalje tuče kao da je prvi dan karnevala u Riju. Kao da mi je malo nervoze zbog posla, sada sam na iglama i zbog zgodnog muškarca.

Da nisam svetlonarandžasta, bila bih svetlocrvena. U stvari, kad razmislim, izgleda da sam i jedno i drugo.

Krvavo narandžasta.

I sa tragovima curenja.

Hajde, govorim sebi. Verovatno nije tako strašno. Na kraju krajeva, imam dobro oko za takve stvari.

Zgodni čovek sa kojim ću obaviti razgovor za posao, mogući šef čijeg imena ne mogu da se setim mi se osmehuje. Lep osmeh, koji je trebalo da me opusti, nije ostvario cilj.

Ni blizu.

„Lep dan“, kažem iako znam da lažem. Dan nije lep. Pre nego što sam počela da trčim, bilo je užasno hladno. „Mislim, s obzirom na to da je april.“

Klima glavom, ne slaže se, ali pokušava da me opusti. O, bože, ovo je užas. Noge mi se odseku kada vidim kako uspeva da bude i seksi i moćan. Ovo je kao da ste u liftu s Kolinom Farelom i Bilom Gejtsom u isto vreme.

„Dobro“, kaže. „Evo nas.“

Pratim ga hodnikom i za trenutak pomislim da sanjam. Zato što ovo i *jeste* moj san. Kad zatvorim oči i zamišljam savršenu kancelariju, to otprilike izgleda ovako.

Otvoren prostor. Garniture za sedenje u lepim bojama. Moderne staklene pregrade. Mekintoš na svakom stolu. Žamor odaje kreativnost. Za stolovima sede ležerno obučeni ljudi i ćaskaju. Deluju samouvereno i bogato što je odlika ljudi od karijere, a ne običnih zaposlenih ljudi.

Taj prizor ostavlja na mene tako dubok utisak da sam zaboravila na nervozu.

„Ovuda“, kaže Džon (tako se zove, zar ne?), vodeći me ka svojoj kancelariji.

Iz pitanja koja postavlja službenicima i iz njihovih odgovora jasno se vidi da je on šef. Osećam da je ovo čovek koga njegovi službenici ne samo da poštuju nego i iskreno vole.

Dok koračam, mogu da osetim kako me odmeravaju. Pokušavaju da dokuče da li sam ja od *onih* ljudi koji rade u *Kolridž komunikacijama*. Gospode, nadam se da me niko ne prepoznaje. Nadam se da niko...

O, ne.

Devojka pored aparata za kopiranje. Ona mršava sa gustim šiškama, u *Dizel* majici, šiljatog nosića i jarkocrvenih usana. Bulji u mene upadljivije od ostalih. Pokušavam da joj uzvratim pogled uz pristojan diskretan osmeh, ali ne pomaže.

Ona i dalje bulji.

Skoro da mi je pao kamen sa srca kada sam ušla u Džonovu kancelariju. Kažem *skoro*. Ipak je ovo razgovor za posao.

I to ne *bilo* koji razgovor.

„Sedite“, reče on, istim onim glasom iz testisa.

Sedam.

Džon Sempson seda preko puta.

Gučificirana verzija moći i jebozovnosti.

„Fejt...Višart“, kaže lagano listajući moju molbu.

„Da“, kažem uverena da sam bar ime pogodila.

Nastavlja da gleda moju molbu i smeška se. Ovo je drugačiji osmeh od onoga u liftu. Pomalo podsmešljiv, praćen podizanjem desne obrve.

„Moram reći, odmah na početku, da sam veoma impresioniran vašom biografijom. Sve vaše kvalifikacije, iskustvo i preporuke apsolutno su izvanredne.“

Lepo zvuči. Ovo su reči koje sanjate da će vam reći kad odete na razgovor za posao. Pa, zašto sam onda nervozna?

„Oh“, kažem vrpoljeći se na stolici. „Hvala.“

„Da“, nastavlja. „Barem na papiru, svakako izgledate kao stvoreni za ovaj posao.“

Vraća molbu na sto, stavlja ruke iza glave, široko razmaknutih laktova. Tu nešto počinje da se dešava sa njegovim očima.

Skupljaju se u oštar pogled. Da ovo nije razgovor za posao, moglo bi se reći da su seksi. Ali ovo jeste razgovor za posao. Ovaj pogled izgleda zastrašujuće.

ČETVRTO POGLAVLJE

Moram nešto da vam priznam.

Reč je o mom poslu. Mom stvarnom poslu, ne ovom za koji sam došla na razgovor. Ja sam šminkerka. Honorarno radim na kozmetičkom odeljenju u robnoj kući *Blejks* za platu čija je protivvrednost otprilike tri kikirikija na čas.

Možda je to dovoljno da se plati kirija za najjeftiniji stan u severnom delu Lidsa, ali taj posao je sranje.

Takvo sranje, zapravo, da uopšte i nije posao, barem po mišljenju moje majke.

Moja majka misli da radim za vrhunsku kompaniju za odnose s javnošću, koja se, kao i *Blejks*, nalazi u centru Lidsa. Posao je stalan, plata je dovoljna za količinu kikirikija koja može da podmiri godišnje potrebe čitave populacije majmuna, a mogućnosti za napredovanje su uzbudljive. Ona misli da poslednje tri godine radim kao samostalni referent. Da budem sasvim iskrena, nisam htela da je lažem. Još dok sam studirala, radila sam u kompaniji za odnose s javnošću u Lidsu, da bih obezbedila posao koji su mi i ponudili kad sam diplomirala. Međutim, kad su saznali da sam diplomirala kao treća u klasi, ponudu su povukli. Problem je što to nikada nisam saopštila svojoj majci – zapravo, nikad joj nisam rekla da sam treća u klasi.

I tako, svaki put kad s njom razgovaram telefonom, moram da izmišljam neku priču koja se tobož dogodila u kancelariji ili šta mi je neki izmišljeni kolega rekao na izmišljenoj pauzi za kafu.

I sve mi je teže i teže da joj kažem istinu. Sve je teže reći da sam šminkerka i da honorarno radim na kozmetičkom odeljenju u robnoj kući.

Jer, moja majka je želela da budem uspešna, da imam karijeru, da se ponosi mnome, kao mojim bratom Markom. Jer, mi smo sve što ima, sve o čemu razmišlja otkako je otac umro a sestra otišla u Australiju.

Pre tri godine sam bila spremna da uradim ili kažem bilo šta što bi je usrećilo. Do đavola, koga ja foliram? I danas bih isto uradila. Mada je sada u stanju da sedi čitavih pet minuta a da se ne zaplače zbog oca.

Dakle, ako želi da imam karijeru i da budem druga u klasi i sve ostalo, onda ću joj i reći da je sve to tako. Zašto bih dozvolila da istina stoji na putu njenoj sreći?

A ako nikad ne budem mogla da kažem istinu, onda ću morati laži da pretvorim u istinu.

PETO POGLAVLJE

„Želeo bih nešto da vas pitam....“, reče Džon Sempson.

Pa naravno da bi želeo. Mislim, ovo je razgovor za posao, a suština takvih razgovora podrazumeva i postavljanje pitanja, pa sam spremna. U stvari, ovog trenutka može da me pita šta hoće i sve bih uradila.

Skakutala na jednoj nozi.

Pevala uspavanku.

Plesala u njegovom krilu.

„Zašto mi? Zašto KK?“

O, dobro, ovo je lako. „Pa, vi ste najbolja agencija. Od onoga što sam, ovaj, videla. I čula. I najveći ste van Londona...“

Naslonjen u fotelji čekao je da nastavim.

„...i zaista mi se dopada ono što radite. Kampanja koju ste uradili za *Kits kozmetiku* zaista je sjajna, znate, kavezi i sve ostalo...“

Ovde sam na nesigurnom terenu.

Mislim, ja radim za *Kits kozmetiku*. Dobro, u najnižem rangu. Ja sam jedna od njihovih šminkerki, ali njihov novi ten nisam probala sve do jutros.

I svoj posao dobro radim. Naravno. Mislim, razmislite o tome. Šta je svrha šminke? Zamagljivanje vaše suštine. Prikriivanje. Sakrivanje. Spoljni sjaj.

Samo što ja zapravo u molbi nisam navela svoj trenutni posao. Jer honorarni posao na štandu za šminku u robnoj kući nije baš dobra preporuka za pravljenje karijere PR-a.

Ali nešto sam morala da kažem, a kampanje za *Kits* sam se, iz očiglednih razloga, najpre setila. U svakom slučaju, to je *stvarno* bila sjajna kampanja. Možda se sećate. Tada je *Kits* prvi put upotrebio slogan „Testirano na ljudima“ uz stalna uveravanja kako nijedan njihov proizvod nije isprobavan na životinjama. U svakom slučaju, *Kolridž* je uradio prezentaciju i foto-sešn na kome je gomila golih manekenki pozirala u kavezima nasred Trga Lester dok su „naučnici“ na njima izvodili testove. Fotografije su objavljene u svim novinama, a na kraju *Vesti u deset* posle ozbiljnih vesti o ratovima išao je i taj prilog. Znae, ono, kad se trude da završe dnevnik vedro kako ne bismo imali noćne more.

Džon Sempson je ćutao. Uporno me je gledao kao da će mu drhtaj moje usne otkriti moju pravu ličnost. U glavi mi je odzvanjalo: „Ti si na razgovoru za posao, uf, zar to nije strašno, ti si na razgovoru za posao i cela tvoja budućnost zavisi od toga kako se ponašaš i šta govoriš. Čitav život ti zavisi od narednih deset minuta...“

Mrzim glas u glavi.

Nikad nije na mojoj strani.